

POSTANOWIENIE

9 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Monika Koba

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 9 lutego 2024 r. w Warszawie
zażalenia A.K.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach
z 24 sierpnia 2023 r., III WSC 9/23 (III Ca 978/21),
w sprawie z powództwa M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
przeciwko A.K.
o zapłatę,

1) odrzuca zażalenie,

2) zasądza od skarżącej A.K. na rzecz powódki M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od doręczenia skarżącej niniejszego postanowienia do dnia zapłaty.

[A.T.]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gliwicach postanowieniem z 24 sierpnia 2023 r. odrzucił wniesioną osobiście przez pozwaną A.K. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku tego Sądu z dnia 14 grudnia 2022 r., sygn. akt III Ca 978/21.

Zażalenie na wymienione postanowienie skarżąca A.K. wniosła osobiście.

Powódka w odpowiedzi na zażalenie wniosła o jego oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało odrzuceniu jako niedopuszczalne.

W przypadku, gdy skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia odrzuci sąd drugiej instancji, na jego postanowienie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego (art. 394¹ § 1 k.p.c.). Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych i dotyczy ono także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Ustanowiony w tym przepisie przymus adwokacko – radcowski dotyczy każdego postępowania przed Sądem Najwyższym, a więc także zainicjowanego skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia oraz toczącego się w jego ramach postępowania wywołanego wniesieniem zażalenia.

A.K. samodzielnie sporządziła zażalenie na postanowienie z 24 sierpnia 2023 r., przy czym z okoliczności sprawy nie wynikało, aby skarżąca należała do kręgu osób zwolnionych z obowiązku reprezentacji przez adwokatów lub radców prawnych, stosownie do art. 87¹ § 2 k.p.c.

Nieusuwalna wada zażalenia, polegająca na jego wniesieniu przez stronę pozbawioną zdolności postulacyjnej skutkuje koniecznością jego odrzucenia, bez możliwości jej sanowania (zob. m.in. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2013 r., V CZ 70/13; z 3 czerwca 2015 r., V CZ 25/15; z 9 maja 2014 r., I PZ 9/14; z 7 maja 2014 r., II CZ 19/14; z 15 maja 2015 r., III PZ 7/15; z 16 września 2015 r., III CZ 40/15; i z 29 stycznia 2016 r., II CZ 97/15).

Nie jest zatem dopuszczalne merytoryczne odniesienie się przez Sąd Najwyższy do zarzutów zażalenia, byłoby to bowiem możliwe jedynie w przypadku jego wniesienia przez podmiot posiadający zdolność postulacyjną do działania

przed Sądem Najwyższym. O obowiązku złożenia zażalenia przez profesjonalnego pełnomocnika pozwana została pouczona przez Sąd Okręgowy (k. 435 – 437).

Z przytoczonych względów zażalenie jako niedopuszczalne, podlegało odrzuceniu (art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹ § 3 oraz w zw. z art. 87¹ k.p.c.).

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 i art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c., a także § 2 pkt 6 i § 10 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

[A.T.]

[ał]

